

Arrest

nr. 170 116 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 maart 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 26 september 2013 heeft de rechtbank van eerste aanleg te Gent de gewone adoptie van verzoeker door K.B.A. en G.J. rechtsgeldig verklaard.

1.2. Op 7 september 2015 diende verzoeker, in functie van G.J., een vrouw met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 8 maart 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07/09/2015 werd ingediend door:

*Naam: [W.]
Voorna(a)m(en): [H.]
Nationaliteit: Ghana
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *Arbeidsovereenkomst van [G.J.] bij NV GOM deeltijds voor onbepaalde tijd vanaf 21/01/2014*
- *Loonfiche van NV GOM van [G.J.] voor het jaar 2014*
- *Fiche vervangingsinkomsten van NV GOM van [J.G.] voor het jaar 2014*
- *Loonbrieven van NV GOM van [J.G.] voor de periode januari-juli 2015 en december 2015 waaruit een gemiddeld maandloon van 611.26 € blijkt*
- *Rekeningafschriften van Belfius en ING*

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (het leefloon). Overwegende dat de armoederisicogrens voor twee personen rond €1500 wordt geschat, de maandelijkse vaste kosten zoals o.a. de leenlasten, de variabele kosten van het dagelijkse leven, de gezinssamenstelling en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoeftanalyse dat een bedrag ter waarde van honderd twintig procent van het leefloon echt wel het strikte minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking dient te hebben. Uit de voorgelegde stukken blijkt dat dit niet het geval is. Bijgevolg blijkt uit de behoeftanalyse dat de maandelijkse bestaansmiddelen van de referentiepersoon veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens legt betrokkene loonfiches voor van [M.E.] en van [K.K.B.]. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien en daaraan wordt voorzien (RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoeker voert ook aan dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“Dat in eerste instantie dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de effectieve behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoeker opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoeker en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoeker uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke effectieve uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Dat verweerder onterecht in de bestreden beslissing stelt dat er een behoefteanalyse heeft plaatsgevonden.

Dat er sprake is van schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

2.

Dat verzoeker te 9040 Gent, [...], ondermeer samenwoont met zijn Belgische adoptiemoeder, haar stiefzoon, de heer [K.B.K.], van Ghanese nationaliteit, en heer [M.E.O.], van Britse nationaliteit, (cf. stuk 2).

Dat naast verzoekers Belgische adoptiemoeder tevens de heer [K.B.K.] en heer [M.E.O.], over inkomsten uit tewerkstelling beschikken.

Dat verzoeker ter staving loonbrieven van deze tewerkstellingen van de heer [K.B.K.] en de heer [M.E.O.] bij zijn aanvraag heeft neergelegd.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat, nu verzoeker te Gent eveneens samenwoont met de heer [K.B.K.] en heer [M.E.O.], die eveneens bijdragen in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling eveneens dienen in aanmerking te worden genomen bij de beoordeling van verzoekers aanvraag.

Immers, overeenkomstig art. 12 en 16 van de Gezinsherenigingsrichtlijn (richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging), dient verweerder rekening te houden met het aantal gezinsleden en de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Ook het artikel 42, § 1, tweede lid Vw., stelt uitdrukkelijk dat op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te worden bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien.

Dat in casu geen elementen voorhanden zijn dat voor de betaling van de gezinsuitgaven verzoekers adoptiemoeder niet zou kunnen beschikken over de inkomsten uit tewerkstelling van de andere inwoners.

Dat derhalve niet alleen met de behoeften maar ook met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden dient rekening te worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Dat derhalve geenszins verweerder op een afdoende manier in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van verzoekers adoptiemoeder, en dus ook met de bewijzen van tewerkstelling van de heer [K.B.K.] en van de heer [M.E.O.], geen rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van verzoekers adoptiemoeder.

Dat er derhalve sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er sprake is van onterechte weigeringsbeslissing door verweerder waardoor er sprake is van schending van het artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

3.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest dd. 1 maart 2016 nr. 163 345 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde in dit arrest dat de bestaansmiddelenvereiste uit art. 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet op een Unierechtelijke conforme wijze moet worden uitgelegd, zodat bij het nagaan of aan deze vereiste al dan niet is voldaan ook rekening moet worden

gehouden met de bestaansmiddelen van een derdelander waarover de Belgische gezinshereniger beschikt.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk het determinerende motief is aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt, met verwijzing naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geduid dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de Belgische vrouw die hij wenst te vervoegen over toereikende bestaansmiddelen beschikt en zijn verblijfsaanvraag daarom wordt geweigerd. Verweerder heeft daarnaast uiteengezet dat hij, met toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, de beslissing nam tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in het Rijk is verstreken. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers bewering dat verweerder heeft nagelaten toe te lichten waarom hij de inkomsten die K.K.B. en E.O.M. verwerven niet in aanmerking wenst te nemen mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers gemotiveerd dat hij van oordeel is dat enkel rekening kan worden gehouden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon die wordt vervoegd en hierbij aangegeven dat zijn visie steun vindt in een arrest van de Raad van State.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Waar verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de bepalingen van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het is niet betwist dat verzoeker opdat hij enig recht op verblijf in functie van zijn Belgische adoptie-moeder zou kunnen laten gelden het bewijs dient te leveren dat deze vrouw over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt evenwel dat verweerder verkeerdelijk heeft geconcludeerd dat zijn Belgische adoptie-moeder niet over de in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen zou beschikken.

Allereerst wijst hij erop dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de volledige gezinsinkomsten. Hij houdt voor dat ook de inkomsten van E.O.M., een Brits onderdaan, die bij zijn adoptie-moeder woont en de inkomsten van K.K.B., een stiefzoon van zijn adoptie-moeder, in aanmerking dienen te worden genomen.

De Raad kan in dit verband slechts vaststellen dat in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet is bepaald dat dient te worden aangetoond dat “*de Belgische onderdaan*” die wordt begeleid of wordt vervoegd “*over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt*”. Verzoeker heeft weliswaar documenten aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat E.O.M. en K.K.B., die op hetzelfde adres verblijven als zijn adoptie-moeder, ook een inkomen uit een tewerkstelling hebben, doch er blijkt geenszins dat verzoekers adoptie-moeder over deze inkomsten “*beschikt*”. Er dient in dit verband te worden gesteld dat niet blijkt dat er enige juridische band is tussen verzoekers adoptie-moeder en E.O.M. en dat niet kan worden aangenomen dat verzoeksters adoptie-moeder over het inkomen van E.O.M. zou kunnen beschikken louter omdat hij op hetzelfde adres verblijft. Daarnaast moet ook worden benadrukt dat evenmin enig stuk voorligt waaruit blijkt dat verzoekers adoptie-moeder vrij “*beschikt*” over de

inkomsten van haar stiefzoon en deze zijn inkomsten niet zelf nodig heeft om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zou dienen te veronderstellen dat een persoon kan beschikken over de bestaansmiddelen van een andere persoon louter omdat deze personen op hetzelfde adres verblijven. Hij kan de bewijslast ook niet omdraaien en dient zelf aan te tonen dat zijn adoptie moeder vrij kan beschikken over de bestaansmiddelen van derden.

De verwijzing naar de artikelen 12 en 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) is niet dienstig, aangezien verzoeker een gezinshereniging met zijn Belgische adoptie moeder nastreeft en deze richtlijn niet van toepassing is op gezinsleden van een burger van de Unie. Artikel 12 van de richtlijn 2003/86/EG heeft daarenboven betrekking op vluchtelingen en verzoekers adoptie moeder is een Belg en dus geen vluchteling en artikel 16 bepaalt dat enkel bij een verlenging van een verblijfstitel – en dus niet bij de eerste toekenning – rekening dient te worden gehouden met de bijdragen van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden.

Door uiteen te zetten dat in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is bepaald dat indien niet aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde vereist is voldaan verweerder *“op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden [dient] te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien”* toont verzoeker evenmin aan dat verweerder rekening dient te houden met de inkomsten van om het even welke persoon die op hetzelfde adres verblijft als de persoon die wordt begeleid of vervoegd. Voormelde bepaling laat slechts toe te concluderen dat aan de behoefte zijde de noden van zowel de gezinshereniger als die van de begeleidende of vervoegende vreemdeling moeten worden onderzocht.

Ook de verwijzing naar het arrest van de Raad van 1 maart 2016 met nr. 163 345 is niet dienstig, aangezien in dit arrest nergens wordt gesteld dat dient te worden aangenomen dat een gezinshereniger kan beschikken over de inkomsten van personen met wie geen juridische band bestaat of van stiefkinderen.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verweerders standpunt het gevolg is van een incorrecte interpretatie van het woord *“beschikt”*, zoals gebruikt in artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet en hij toont evenmin aan dat dit standpunt – dat steun vindt in het arrest van de Raad van State nr. 232.612 van 20 oktober 2015, waarin wordt gesteld dat in geen geval de inkomsten van andere personen dan de referentiepersoon in rekening mogen worden gebracht – in voorliggende zaak kennelijk onredelijk of incorrect is.

Verzoeker betoogt daarnaast dat verweerder heeft vergeten om een effectieve behoefteanalyse door te voeren op het ogenblik dat hij vaststelde dat verzoekers adoptie moeder niet beschikte over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie (hierna: de wet van 26 mei 2002). Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leert de Raad evenwel dat verzoekers stelling feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij van oordeel is dat in voorliggende zaak een inkomen dat gelijk is honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 het absolute minimum is waarover zijn adoptie moeder moet kunnen beschikken. Hij heeft hierbij gewezen op de leenlasten die verzoekers adoptie moeder dient te dragen, naast de variabele kosten die moeten worden gedragen voor het dagelijks leven, en hij heeft tevens geduid dat hij rekening hield met de gezinssamenstelling – waarbij moet worden gesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers adoptie moeder nog een dochter ten laste heeft en dat er nog tal van andere personen bij verzoekers adoptie moeder inwonen, waarvan voor sommigen niet blijkt of zij al dan niet afhankelijk zijn van deze vrouw – en het gegeven dat verzoeksters adoptie moeder zelf in haar eigen levensonderhoud moet kunnen voorzien.

De uiteenzetting van verzoeker laat derhalve niet toe te concluderen dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Inzake de stelling van verzoeker dat verweerder heeft verzaakt aan zijn plicht om zich, alvorens de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen, voldoende te informeren en bijkomende stukken op te vragen, moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die voorhoudt een recht op verblijf te kunnen laten gelden om zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen. Het komt niet aan verweerder toe om eventuele gebreken in de bewijsvoering van verzoeker te ondervangen en zelf, in de plaats van verzoeker, de vereiste stavingsstukken te verzamelen. Aan verzoeker werd de mogelijkheid geboden om bij het indienen van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie alle bewijsstukken die hij dienstig achtte over te maken. Verzoeker beschikte ook in de daaropvolgende maanden nog over de mogelijkheid om bijkomende relevante stukken neer te leggen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat hij niet de kans had om alle dienstige gegevens aan verweerder mee te delen en dat verweerder, bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, de hoorplicht en de rechten van verdediging heeft geschonden.

2.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder – die hem de kans gaf zijn verblijfsrechtelijke aanspraken met overtuigingsstukken te onderbouwen – de bestreden beslissing niet deugdelijk heeft voorbereid. Hij toont evenmin aan dat verweerder niet op basis van een correcte feitenfinding tot zijn conclusie is gekomen of nuttige stukken over het hoofd heeft gezien, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.1.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.6. Uit de uiteenzetting van verzoeker kan voorts niet worden afgeleid waarom hij van oordeel is dat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden. Dit onderdeel van het middel is bij gebrek aan een passende toelichting dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verschafft hierbij de volgende toelichting:

“Tenslotte wil verzoeker verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoeker, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoekers gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw. , geen enkele afweging is gebeurd.”

2.2.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden herhaald dat voormelde richtlijn niet van toepassing is in het geval de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd (cf. art. 3.3. van de richtlijn 2003/86/EG), zodat verzoeker, die een gezinshereniging met een Belgisch onderdaan wenst tot stand te brengen, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

2.2.2.2. Daarnaast moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

2.2.2.3. In de mate dat verzoeker nogmaals aanvoert dat verweerder hem had dienen te horen alvorens de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen en dat hij door dit niet te doen de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging heeft geschonden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.2.4. De beschouwingen van verzoeker in zijn tweede middel laten ook niet toe vast te stellen dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan de drie maanden een manifeste beoordelingsfout maakte of de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel miskende.

Verzoekers beschouwingen in zijn tweede middel leiden niet tot de conclusie dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden door enige onregelmatigheid is aangetast.

2.2.2.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat enkel van toepassing is bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, luidt zoals verzoeker terecht aangeeft als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad dient vast te stellen dat noch uit het neergelegde administratief dossier, noch uit de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan worden afgeleid dat verweerder rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit voormelde wetsbepaling.

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat het loutere feit dat werd vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde dat hij voldeed aan de voorwaarden om op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in casu niet toelaat om te concluderen dat verzoeker geen gezin zou vormen met zijn adoptiemoeder. Het gegeven dat verzoeker geen recht op verblijf zou kunnen laten gelden op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft voorts niet tot gevolg dat verweerder niet langer zou dienen te voldoen aan de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient er in dit verband op te wijzen dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet er onder meer op is gericht er verweerder toe te verplichten na te gaan of een bestaand gezinsleven op zich geen belemmering vormt voor het nemen van een verwijderingsmaatregel en dit gelet op de hogere rechtsnormen – zoals artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 – die dienen te worden gerespecteerd. Ook artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat in voorliggende zaak werd toegepast, voorziet trouwens dat verweerder slechts een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven aan een vreemdeling indien *“meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag”* hiertoe geen hinderpaal vormen. Verweerder diende in voorliggende zaak, alvorens over te gaan tot het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te voldoen aan de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het is niet betwist dat hij dit niet heeft gedaan. De beschouwingen van verweerder in zijn nota met opmerkingen omtrent het feit dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen formele motiveringsplicht omvat en zijn verwijzing naar een arrest van de Raad dat werd geveld in een zaak waarbij het bestaan van een gezinsleven niet was aangetoond doen geen afbreuk aan deze vaststelling.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder de zorgvuldigheidsverplichting iuncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten door onder meer geen rekening te houden met zijn gezinsleven met zijn adoptiemoeder.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel, in zoverre deze zijn gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet tot een ruimere vernietiging van deze beslissing kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het feit dat één van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK